

*Dievča
z Titanicu*

Hazel Gaynor

MOTÝL

*Dievča
z Titanicu*

*Dievča
z Titanicu*

Hazel Gaynor

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

The Girl Who Came Home
Copyright © 2014 by Hazel Gaynor
Published by arrangement with Folio Literary Management,
LLC and Prava i Prevodi
All rights reserved
Translation © Marián Pochylý 2016
Design © Motýľ design 2016
Cover Photo © CURAphotography / sivilla / shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2016

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť reprodukováaná, uložená vo vyhľadávacom systéme alebo prenášaná v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami (elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo inak) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.
Táto kniha je fikcia. Výnimkou sú historické fakty, ktoré sú uvedené v poznámke autora. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, organizáciami, miestami, objektmi alebo udalosťami je čisto náhodná a neúmyselná.

ISBN: 978-80-8164-092-6

Povedali o knihe *Maggie Murphyová: Dievča z Titanicu*

„Nádherne vyfabulovaný román, bohatý na historické detaily a s autentickými, pútavými postavami – zbožňujem túto knihu. Hazel Gaynorová je vzrušujúci nový hlas v historickej beletrii.“

Kate Kerriganová, autorka románu Elliský ostrov

„Náš príbeh žije ďalej v tomto hlboko dojímavom románe.“

Addergoolská spoločnosť Titanicu

„Malá pokladnica ľúbostných príbehov s niektorými nečakanými zvratmi, ako sa odvíja k záveru.“

Kildare Nationalist

„Nečakané a pútavé. Milé a hlbavé prerozprávania jedného z najtrvalejších príbehov. Dokonalé pre čitateľky ľúbostnej alebo historickej beletrie.“

Sprievodca prežitím pre modernú ženu

„Autorka veľmi dojímavo pretvorila pocit tragédie a vytvorila postavy, ktoré ožili vrúcne a v celej svojej plnosti. Ručíme vám, že knihu nedokážete odložiť.“

MummyPages.ie

Túto knihu venujem pamiatke štrnástich ľudí
z Addergoolu a všetkým tým, ktorí stratili svoje životy
na *Titanicu* 15. apríla 1912.

Nikdy od počiatku vekov, nestalo sa také nešťastie,
pätnásť stovák životov v oceáne zmarených, to nie.
Ach! Skaza Titanicu, smútok nikdy neustane,
ten príbeh známy každému, kým Zem Zemou ostane.

**Z básne od Mitchella O'Gradyho,
Connaught Telegraph, 25. mája 1912**

A ako majestátna loď na horizonte rástla,
jej mohutnosť, šarm, farba – jasné dielo majstra,
z tichej dialky silueta lodovca na scénu sa vkradla.

**Z básne The Convergence
of the Twain' od Thomasa Hardyho, 1912**

—• ČASŤ I •—

Dorothy Gibsonova, Carpathia:
*„Budem vystraseny na smrt kym sa mi nezves
aka strasna agonia. Julie.“*

Rádiotelegram od Julieho [Julesa E. Brutaloma], New York,
cez Mys Cod pre slečnu Dorothy Gibsonovú, *Titanic*, 16. apríla 1912

KAPITOLA 1

Grófstvo Mayo, Írsko, 10. apríla 1912

Maggie Murphyová stála sama a nepovšimnutá na priedomí kamennej chalupy so slamenou strechou, ktorú tri generácie jej rodiny nazývali svojím domovom. Neustále si omotávala okolo ukazováka prameň hustých gaštanových kučier, ako to robievala, keď ju niečo znepokojilo, a dívala sa, ako na oblohe nad vzdialenými horami svitá deň, ktorého sa obávala.

Keď pokojne pozorovala svoju priateľku Peggy Maddenovú, prižmúrila zvyčajne veľké modré oči pred žiarou vychádzajúceho slnka a ovinula si ruky okolo trupu, aby sa zahriala. V miernom vetríku sa niesol Peggín smiech, lebo rázne naberala za priehrštia čerešňových kvetov a chichotajúc sa ako školáčka ich vyhadzovala do vzduchu. Bledoružové a biele lupienky padali ako vodopád na hlavu jej bratanca Jacka a jeho ženy Maury, ktorých pred chvíľkou prichytila, ako sa bozkávajú pod stromom.

„Presne ako v tvojom svadobnom deň, Maura!“ zvolala. „Je tu dosť konfiet pre všetky, aby z nás boli nevesty a potom sa možno aj my budeme bozkávať.“

Obe ženy sa zasmiali. Maggie sa chvela v chladnom rannom vzduchu a čudovala sa, ako môžu byť také bezstarostné, keď v jej srdci vládne ťažoba a nepokoj.

Nikým nepozorovaná ešte chvíľu hľadela na svojich spolucestovateľov. Peggy sa pasovala s novým klobúkom, ktorý si kúpila špeciálne na cestu do Ameriky („*Peggy Maddenová príde do Ameriky tak, ako mieni žiť medzi Američanmi: ako štýlová dáma,*“ povedala) a Maura si položila ruku na brucho v ochrannom geste. Dieťa sa malo narodiť až o niekoľko mesiacov, ale brucho už mala veľké a nabehnuté. Maggie fascinovalo, že v ňom rastie skutočný človek. Húťala, ako sa Maure povedie na dlhej ceste. Už počula o ťažkostiach a námahe, akú plavba cez Atlantik kladie na ľudí, a bola si istá, že pre ženu, ktorej v bruchu rastie dieťa, to nie je taký dobrý nápad. Pred niekoľkými dňami sa zverila so svojimi obavami tete Kathleen.

„Poviem ti, o Mauru Brennanovú sa určite nemusíš báť,“ odvetila Kathleen a bezstarostne zavrhla Maggie naivné obavy. „Preplávala ten oceán viackrát, než tak urobí väčšina ľudí, a s dieťaťom vo svojom bruchu to nebude ani v najmenšom inak. Okrem toho, poplávame na Titanicu, najväčšej lodi na svete. Je nepotopiteľná, však vieš. Lepšiu kolísku by nikto z nás nenašiel.“

Maggie slová jej tety vôbec neupokojili. Neurobili tak ani inzeráty vo *Western People*, ktoré jej a Katie Kennyovej chcela Peggy nasilu ukázať v predchádzajúcich týždňoch.

„Pozrite, dievčatá,“ nadchýnala sa, keď sedeli na brehu jazera, a hodila sa na trávnu medzi ne, pričom im strčila pod nos stránky z miestnych novín. „Je to úžasné, však? Počúvajte, čo sa tu píše: *‘Kráľovná oceánu, Titanic, najlepší parník na vodách, viac než 45 000 ton ocele a tri lodné skrutky.’* Veríte, že na *tom* poplávame? Vraj je vyšší než hora Nephin a v každej kajute je umývadlo – dokonca aj v tretej triede!“

Bolo ťažké ignorovať Peggino nadšenie z cesty do Ameriky a prepychovej novej lode, na ktorej sa mali plaviť. Maggie vedela, že väčšina z tých štrnástich, ktorí v to ráno odídu z ich malej farnosti, ešte nikdy necestovala vlakom ani loďou, a keby nebolo toho, že na túto cestu nemajú spiatočný lístok, domnievala sa, že mnohí z nich by boli dosť rozrušení pri vyhladke na cestu, čo majú pred sebou.

Takto väčšina z nich – vrátane jej samej – vedela, že to bude asi naposledy, čo uvidia, ako nad domami v Ballysheene vychádza slnko. Toto pomyslenie ako mrak zatemňovalo nejedno srdce a vyhládka na odchod z Ballysheenu a cestu cez rozľahlú plochu Atlantického oceánu k novému životu v Chicagu zapíňala Maggino srdce zármutkom a žalúdok jej zvierala úzkosť. Nemohla nič urobiť ani povedať, aby to zmenila. Po smrti jej matky, v tú zimu – z rodičov mala už len ju –, sa teta Kathleen vrátila do Írska ako Maggina poručníčka a rýchlo zariadila všetko potrebné, aby sa s ňou na jar vrátila do Ameriky. Osud mala spečatený aj napriek bolesti v srdci a pochybnostiam a starostiam, ktoré sa jej prehánali myslou.

Pretože nechcela schladiť Peggino nadšenie a dobre si uvedomovala, že jej pragmatická teta Kathleen nemá čas na hlúpe predstavy a neopodstatnené starosti mladých dievčat, nezmenila sa o svojich pochybnostiach či starostiach ohľadom cesty nikomu zo svojich spolucestovateľov, dokonca ani keď minulý večer Joe Kenny veštil z lístkov v čajovej šálke svojej sestry Katie a povedal jej, že sa utopí.

„Pre lásku Božiu, Joseph Kenny, nič také mi nehovor, ty šalo,“ zasyčala Katie na brata v nádeji, že si to Maggie nevypočula. „Najmä nie pred Maggie, už aj tak je dosť nervózna.“ Maggie, ktorá sedela na maselnici v kuchynskom kúte u Kennyovcov, si to však *vypočula* a nepotešilo ju to.

Maggie mala Peggy a Katie veľmi rada. Boli jej ako sestry, ktoré nikdy nemala, a trochu ju utešovalo, že do Ameriky pocestujú spolu aj s ďalšími jedenástimi ľuďmi z farnosti: Peggy pôjde za sesteranicou do St. Louis v štáte Missouri a Katie k svojej sestre Catherine do New Yorku.

Peggy Maddenová predstavovala dokonalý protiklad k Magginej hĺbavej, uvážlivej povahe a bola známa svojím ostrým zmyslom pre humor a nestálymi predstavami. Rovnako ju preslávilo, že dobre vyzerala, lebo mala peknú srdcovitú tvár, dlhé svetlé vlasy a plné ružové pery, ktoré mali zjavne chlapci obzvlášť radi. Maggie trošičku závidela Peggy vlasy, ktoré by tiež rada nosievala rozpustené, padajúce

na plecيا, kedykoľvek by mohla. Maggie sa často mračila do zrkadla na svoje nepoddajné gaštanové kučery, čo jej sotva siahali po plecيا a ktoré kefovala a rozčesávala, aby viseli uhladene a rovno tak ako Peggine. Bolo to márne.

Katie Kennyová bola modrooké dievča s ružovými lícami, ktoré všetci dobre poznali, lebo pracovala u O'Donoghucov v obchode, a obľubovali pre starostlivú a dobrosrdečnú povahu. Maggie vedela, ako Katie chýba jej sestra Catherine, ktorá bola posledné tri roky v Amerike, a ako veľmi sa teší, že ju čoskoro uvidí.

Aj keď nezdíelala ich optimizmus, Maggie rada počúvala romantické predstavy svojich dvoch priateľiek o plavbe do Ameriky, kde ich – podľa nich – čaká bohatý a nezávislý život. Usilovali sa o americký spôsob života, aký videli u žien ako Maura Brennanová a Maggina teta Kathleen Murphyová, ktorá sa stadiaľ vrátila. Sebavedomie a rovnováha, ktoré tieto ženy vystavovali na obdiv, nepochybne inšpirovali naivné mladšie dievčatá vo farnosti a často bolo možné pristihnúť ich, ako pokukujú po „amerických dámach“ a navzájom si niečo šeptajú o ich elegantných klobúkoch a lesklých mosadzných gombíkoch.

Maggie si často želala, aby sa mohla zapojiť do nadšených rozovorov svojich priateľiek, podieľať sa na ich vzrušení a snívať o nádejach na nový život v Amerike, ale z celého srdca chcela zostať v Balysheene so Séamusom po boku.

Smiech, ktorý sa doniesol zvonka, znova upútal Magginu pozornosť. Keď sa zahľadela na Peggy, ako si na hlave napráva nový klobúk, usmiala sa. „Je rovnako módný, ako tie, ktoré nájdete v ktoromkoľvek obchode v St. Louis,“ povedala jej predavačka v Crossmoline. Bol olivovozelený a mal širokú striešku s hodvábnou stuhou a organínovými ozdobami, prichytenými módnou ihlicou v tvare pávieho pera. Rukavice mala tiež olivovozelené: boli to semišové denné rukavice s tromi drobnými gombíkmi striebornej farby na zápästí. Peggy z nich starostlivo zotrela trochu prachu, keď silnejúci vetrík poľahky rozkýval krehké čerešne.

Cestičku medzi Magginou kamennou chalupou a jazerom lemovalo štrnásť stromov. *Štrnásť*, pomyslela si. *Jeden pre každého z nás, čo podnikneme túto cestu.* Už od malička milovala čerešne a ich jemne sfarbené kvety; veľmi rada sa dívala na krehké lupienky, keď sa trepotavo znášali ako snehové vločky na zem. Za uplynulý rok si obzvlášť zamilovala šiesty strom na cestičke, lebo tam sa každú stredu po trhu stretávala so Séamusom. Bol to jeho nápad a tak im to obom vyhovovalo. Teraz si naňho pomyslela a bola zvedavá, či by si to mohol rozmyslieť a naposledy ju prísť pozrieť. Takmer sa ani neodvažovala dúfať. Zatvorila oči, aby zastavila slzy, ktoré sa jej hrnuli do očí.

„A je to, Maggie, batožina je pripravená. Už je čas.“

Maggie vyskočila, keď za sebou náhle začula úsečný hlas svojej tety Kathleen; srdce jej poskočilo v hrudi a dych sa jej zastavil v hrdle. Takže je to tu. Naozaj sa tak stane.

„Chod' po ostatných,“ pokračovala Kathleen, ktorá balila ešte teplé rožky do mušelínu a potom ich ukladala navrch do svojho kufra, kde sa k nim ľahko mohla dostať počas niekoľkých hodín cesty, ktorú mali pred sebou, do prístavu v Queenstowne v grófstve Cork. „A povedz im, aby sa ponáhľali. Ešte si u pána Durcana v meste musíme vyzdvihnúť lístky a nechceme zmeškať vlak.“

Maggie sa ako vždy veľmi snažila vyhovieť tete, a tak vyšla von z úzkych dverí chalupy, aby oznámila ostatným, že je čas odísť. Tesnejšie si ovinula okolo pliec zelený vlnený šál, lebo v chladnom ráňjšom vzduchu ju striaslo, a prekročila mačku schúlenú na rohožke. Závidela jej, že nemá poňatia o tom, čo sa odohráva okolo nich.

„A s vlakom sa vôbec netráp,“ zavolala teta za ňou. „Aj tak pochybujem, že tá veľká loď bude na nás čakať.“

Maggie sa otočila.

Teta Kathleen stála vo dverách chalupy a vyplňala ich svojou statnou postavou. Ruky mala položené na bokoch v autoritatívnom postoji, ktorý často zaujímala, keď sa nenútene zhovárala s priateľkou. Dlhé čierne sukne sa jej obtierali o kamenný schod, naberané

horné rukávy šunkového tvaru na módnej, bielej blúzke sa dotýkali oboch strán verají a husté gaštanové vlasy mala dokonale vyčesané v americkom štýle okolo hranatej tváre. Maggie si pomyslela, že v kútikoch jej tenkých perí takmer môže odhaliť úsmev. Jej teta zvyčajne nedávala najavo city, okrem uspokojenia z dobre vykonanej práce, takže ľahký úsmev bol trochu prekvapivý.

Pre tetu Kathleen a ďalšie dve ženy – Mauru Brennanovú a Ellen Joyceovú –, ktoré patrili do ich štrnásťčlennej skupiny, to bola cesta bez neistôt, ktoré trápili Magginu predstavivosť, a tiež bez smútku, čo jej sužoval srdce. Pre ne to bola cesta naspäť do amerických domovov, rovnako ako cesta z ich írskej rodnej hrudy. Jej teta sa bude vracieť k sestre a do chicagskej domoviny, ktorú milovala. Maura a Jack Brennanovci mali namierené k členom svojej rodiny do Pensylvánie, kde Jack mohol dostať dobrú prácu, a Ellen sa vracala aj so svadobnou výbavou, aby sa vydala za svojho milovaného snúbenca. Niet divu, že tieto ženy si mohli dovoliť chvíľku bezstarostného smiechu pod čerešňami alebo krivý úsmev na prahu domu, ktorý možno už nikdy viac neuvidia.

Bezmála tak rýchlo, ako preletel tete úsmev po perách, sa aj vytratil a Maggie sa dívala, ako sa potom zvrtila, až jej sukne zašušťali, a vrátila sa dnu, aby priniesla posledné kusy ich majetku.

Maggie váhavo kráčala k Peggy a Brennanovcom.

„Je čas,“ oznámila a všimla si pritom, ako krásne vyzerajú kvety v skorom rannom svetle.

Pri týchto slovách sa ostatní prestali hrať a okamžite na nich sadla vážnejšia nálada. Potom prehovoril Jack Brennan.

„Dobre, Maggie, hneď tam budeme.“

Na odpoveď mu prikývla, potom sa zohla, zdvihla niekoľko lupienkov, poobdivovala ich krehkú stavbu a vdýchla sladkú vôňu. Roztržito si ich vložila do vrečka kabáta a išla si po svojom. Kráčala svižne a mala pocit, že pevné čierne vysoké topánky sú nezvyčajne ťažké, keď škrípali na bridlici a kamienkoch, ktoré tvorili bezpečnú cestu cez ich dedinu.

Keď Maggie išla v to ráno od domu k domu, klopala na dvere a pokojne hovorila tým vnútri, že už je čas, pociťovala v Ballysheene tajomný pokoj. Vyzeralo to, akoby sa dedina a všetci jej obyvatelia zhlboka nadýchli a báli sa vydýchnuť.

Keď si splnila povinnosť, pobrala sa nazad po ceste a hľadela na ojedinelý oblak, ktorý sa hnal bledomodrou oblohou a vrhal tieň na ovce popásajúce sa na poliach na úpätí hory Nephin. Na nižších poliach už pracovala hŕstka mužov. Predstavila si ich ruky zablatené od kopania rašeliny a sadenia zemiakov. Keď si Maggie prezerala scénu okolo seba, napadlo jej, že keby niekto išiel okolo, vyzeralo by to ako ktorýkoľvek bežný, všedný jarný deň v dedinke na vidieku. Ako by sa len mýlili!

Pokračovala v ceste a zabočila na cestičku, ktorá by ju priviedla naspäť k jej domu.

A vtedy ho uvidela.

KAPITOLA 2

Southampton, Anglicko, 10. apríla 1912

Harry Walsh sa naposledy pozrel na svoj obraz v zrkadle nad kozubom. Novučké biele sako, hnedá vesta, modré seržové nohavice, čierne topánky a čiapka spoločnosti White Star Line mu svedčali a vyzeral v tom trochu vyšší. Uhladil si tmavé vlasy, ktoré si uprostred rozdelil, ako to bolo v móde, a na túto príležitosť sa dohľadka oholil. Mal radosť z toho, ako vyzerá, a otočil sa k matke.

„Nie som na zahodenie, keď sa posnažím, však?“

Jeho matka bola nízka drobná žena, ktorá sa ustavične tvárila nespokojne. Teraz obskakovala okolo syna, ktorému kefovala z nohavíc zrníčka prachu a z pliec saka vypadané vlasy. Usmial sa na ňu, lebo mal radosť z pozornosti, ktorú mu venovala, a tešilo ho, že na tvári jej vidí neklamnú pýchu. Bola hrdá, že jej syn má pracovať ako stevard na panenskej plavbe Titanicu zo Southamptonu do New Yorku.

„Nie je to zlé, zlatko, vôbec to nie je zlé... na Walsha,“ odvetila, pričom ho potiahla za vestu, aby odstránila drobný záhyb, a zaťahala za čiapku, aby ju napravila. „Takže, nezabudni usilovne pracovať, Harry Daniel Walsh,“ dodala, „a myslí na to, aby si sa postaral o pasažierov z tretej triedy tak, ako by si sa postaral o kohokoľvek z tých bohatých Astorovcov a Guggenheimovcov. Chudobní možno

nemajú módne klobúky a topánky, ale zaslúžia si, aby sa s nimi zaobchádzalo dobre a slušne, počuješ?“

Korene rodiny Helen Walshovej siahali hlboko do robotníckej triedy z dokov v Southamptone, takže vôbec nemala čas na namyslených amerických milionárov a tých z horných desaťtisíc, ktorí sa vraj mali plaviť na Titanicu, aby nadviazali obchodné kontakty alebo aby sa mali čím vystatovať na jednom zo svojich luxusných večierkov. Táto minulosť jej však nebránila v tom, aby z nej bola pyšná matka, a nesmierne ju tešilo, že jej syn bude jedným z tristo stevardov, ktorí budú pracovať na tejto lodi – veď sa o nej toľko hovorilo – a s veľkým potešením o tom rozprávala všetkým priateľkám a susedám. A hoci tá časť jej povahy, ktorá mala v obľube klebetiť a špehovať susedov, by celkom rada presne vedela, aké okázalé je ubytovanie v prvej triede, obzvlášť jej robilo radosť, že Harryho pridelili do najlacnejšej triedy, aby sa staral o ľudí, ako sú oni.

Napriek tomu, že jeho matku zjavne tešilo, že jej syn sa bude plaviť práve na Titanicu, Harry v skutočnosti vôbec nepomýšľal na to, že bude pracovať na tejto lodi. Pôvodne ho určili, že bude pracovať na menšom parníku Celtic, ktorý mal pred týždňom vyplávať zo Southamptonu. V dôsledku stávkvy uhliarov ho však zakotvili aj s väčšinou ostatných zaoceánskych parníkov. Harry sa presne pred týždňom dozvedel, že ho pridelili na inú loď a teraz bude pracovať na Titanicu, novej lodi spoločnosti White Star Line.

Harry si naposledy napravil čiapku a sklonil sa, aby pobožkal matku na rozlúčku. Líca mala zrumenené a leskli sa jej od potu z toho, čo ho obskakovala a pobehovala okolo neho.

„Lúbim ťa a keď budeme v prístave v New Yorku, ozvem sa ti, dobre? A otcovi povedz, že mu prinesiem niečo na pamiatku. Keď si nájdem cestu hore, na paluby prvej triedy, tentoraz by to mohlo byť niečo celkom slušné!“

„Sally!“ zakričala jeho matka ku schodom a hlas sa jej od dojatia zlomil. „Tvoj brat odchádza. Poď sa rozlúčiť.“